

ПЛЕВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плевенски Гласъ“ ще издава въсѣмъ Недѣля. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на въсѣмъ дума по 3 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Цѣна за публикуване обявления и други се прѣдаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Бояджиеви, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плевенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бѣждатъ платени. Обявленията на г. Приставителъ по 2 ст. на дума. — Единъ брой 15 ст.

Цѣвѣтана Станчева

— и —

Никола З. Хръстановъ

Извѣстията на роднини, приятели и познати, че ще се вѣнчаватъ на 27 Септември н. г. въ църквата Св. „Николай“ въ гр. Плевенъ въ 4 часа слѣдъ обѣдъ.

Поздравленията въ църквата.

Настоящото замѣстя испращането на отдѣлни карти.

гр. Плевенъ, 23 Септември 1898 година

ТЕЛЕГРАММИ.

Цариградъ. 20 Септември (по К. П.) Английскій, Французскій и Италианскій посланикъ получиха одобрѣнието на правителствата си за нотата, която ще се подаде на портата по критскій въпросъ, русскій посланикъ не го е получилъ още. Нотата съдържа историческа на критскій въпросъ и казва, че въвеждането на ново управление, което е необходимо, е не възможнo безъ оттеглянето на турскитѣ войски. Четирѣхъ сили молятъ Султана да си оттегли войскитѣ и му обещаватъ да пазятъ сувереннитѣ му права и да гарантиратъ за безпосредността и интереситѣ на мюсюлманитѣ. Ако Султана откаже на силитѣ, то не ще имъ остане друго, освѣнъ да взематъ рѣшителни мѣрки и въ този случай сувереннитѣ права на Султана нѣма да се уважаватъ и управлението на о. Критъ ще се уреди съгласно желанията на християнското болшинство.

Парижъ. с. д. Г. Жоржъ държи една сценка по социализма и по Драйфусовото дѣло, на което присъствувалъ 6000 души. Въследствие на сценката станалъ антисемитизмъ прѣдъ разни редакции на вѣстници. Едно лице стрѣля съ револверъ, нѣ безъ да удави нѣкого. Лицето е арестувано, то е Белгийскій поданикъ и го считатъ анархистъ.

Виена. с. д. Императора се завърна отъ Валсе Лондонъ. с. д. На агенцията Reuter съобщаватъ отъ Римъ, че развѣнчанието на живѣне между цитерѣхъ сили относително мѣрkitѣ, които ще трѣбва да се взематъ за отстранението на турскитѣ войски отъ Критъ продължава. Англия прѣдложи да се стрѣля върху турскитѣ войски въ случай на атакуване, нѣ Руссия отказва.

Каней. с. д. Въ отговоръ на исканieto на адмиралитѣ да се обезоръжи населението. Управителя казва, че раздадениятъ прѣзъ 1897 г. оружия били събрани още прѣзъ сѣщата година. Полковникъ Чермсаидъ распустила между-народната жандармерия въ Каней.

Парижъ. с. д. Въпрѣки отказването на приежателя да се държи въ салата Ваграмъ организиранъ отъ Г. Де пресансе митингъ въ полза на ревизията на Драйфусовото дѣло, голѣма тѣла се събра около затворената сала. Г. Де пресансе директора на В. Saure G. Ваганъ редактора на В. Le temps Г. Морхаръ и депутатъ Поленъ бѣхъ арестувани. Въследствие на това станалъ нѣколко облъсквания и се чуухъ викове въ полза на ревизията. Нѣколко души бидохъ арестувани. Г-да Де пресансе Воганъ, Морхаръ и Поленъ Мери, слѣдъ малко врѣме се пуснахъ на свобода. Двама солдати, като минавахъ по улицата нѣколко души извикахъ „долу войската“, вследствие на което стана малко сбивание. Трима души се арестувахъ. Къмъ 4 часа една тѣла искаше да отиде на площадъта прѣдъ апна-рата, гдѣто се намира военний клубъ, въ полицията ѝ распрѣсна.

Цариградъ. 22 Септември. Черногорскій прѣдставителъ Бакичъ събщи на Портата, че турски солдати въ Берана изнасилили едно християнско 8 годишно момиче, вследствие на което жителитѣ на околността на Васоиваца си отмахтели надъ турскитѣ солдати, които отъ своя страна ще искатъ да си отмахаватъ. По-неже иматъ опасение за по-нататѣшни компликации, Бакичъ моли Портата да вземе нуждитѣ мѣрки.

Виена. с. д. Императора прие оставката на министра на търговията Д-ръ Бернрайтенъ. Камарата на депутатитѣ продължава разискванията по законопроекта за компромиса съ Унгария безъ инциденти. На Politische correspondenz съобщаватъ отъ Петербургъ, че прѣди да тръгне отъ Ливадия, императора е далъ заповѣдъ на управляющій министерството на външнитѣ работи, да опълномощи русскій посланикъ въ Цариградъ, да поднесе ултиматума, който Англия, Франция, Италия и н. Руссия ще отправятъ до Портата. Ултиматума ще бѣде вѣроятно веднага прѣдаденъ на Тевфикъ Паша.

Римъ с. д. Увѣряватъ, че отварянieto на пергаментата ще стане на 2 Октомври н. г. Спорѣдъ sifalie

висшитѣ кръгове увѣряватъ, че повината за прѣстиганиято на Дюнавъ де кламъ въ Римъ е измислица.

Бернъ. с. д. Балона „Бера“ слѣзе на земята въ Прота, между Лангръ и Дежонъ. Балонитѣ се издигна до една височина отъ 6300 метра.

гр. Плевенъ, 27 Септември 1898 год.

До каква степенъ злостата е въ положение да помрачи разсѣдкитѣ на извѣстни хора, които, ужъ божежъ, сѣ се нагърбили да просвѣщаватъ обществото и да го държатъ въ тѣчението на разнитѣ икономически и политически въпроси, служи антрефилето, помѣстено въ 2-й брой, стр. 3, колона 3, на издаваемия се въ града ни в. „Бдителъ“ — „не напразно се хвали Великовъ“. Тѣзи пигмеи въ озлоблението си спрямо г-на Великова, Плевен. окр. управителъ, забравятъ и своитѣ длѣжности, като членове на една община и това, че тѣ сѣ длѣжни да подпомагатъ всичкитѣ други членове на сѣщата община по въпроси отъ общъ интересъ за тая община. Инспираторитѣ на този вѣстникъ, ако и да съзнаватъ този свой дългъ, обаче тѣхний инатъ не имъ допуска да сторѣтъ това, когато инициативата излиза отъ друго мѣсто. Дѣлата имъ доказватъ това по най-нагледенъ начинъ, като изваждатъ на лице и обстоятелството, че тѣхното сѣщество е проникнато всецѣло съ отравна и жѣла. Оттука се обяснява и тѣхната безочливостъ да маскиратъ дѣйствителността и да казватъ на бѣлото черно.

Отъ такова естество е въпросното антрефиле, въ което по единъ нахаленъ начинъ се инсинуира срѣщу г-на Плев. окр. управителъ и комуто се прѣписва обвинение въ това, че се грижелъ да се кръстоса Плевен. окръгъ съ добри пѣтни съобщения, като не се испустне удобния случай да се ходатайствува за оставянieto за въ бѣдаше на построната вече линия Сомовитѣ — Плевенъ. Трѣбва човѣкъ да има безсрамieto на тия безочливци, които се навѣртатъ около тая пачавра, за да съглежда и въ тия чисти стремления за повдиганieto на търговията въ окръга лични облаги. Тука си нѣматъ мѣстото никакви частни интереси, защото общий интересъ на два окръга излиза на лице и диктува това. И ако г-нъ управителъ, както събщи това в „Плевенски Гласъ“ въ бройтъ си отъ 13 Септември е помолилъ окр. съвѣтници при откриване на сесията да се занимажтъ съ този въпросъ, и ако намѣржтъ, че оставянieto на тия линия ще бѣде отъ значение за търговията на Плев. окръгъ да взематъ съотвѣтствующето рѣшение, съ това не е извършилъ никакво прѣстѣпление, защото е прѣдоставилъ това право на окр. съвѣтници. Тука нѣма никакви безакония, а има дѣла, които прѣпорѣчватъ г-на Великова и му правятъ честъ, като изваждатъ на сцената въпроса, че той проучва окръга въ всѣко отношение и се старе да направи всѣко възможно, за да улѣсни търговията въ граничитѣ на възможното. Порицание за служба не той, а тия, които съзнаватъ какво трѣбва да се направи, нѣ отъ съображения на лични гонения, прѣчатъ за постиганieto на гонимата цѣль отъ общъ интересъ за цѣлий Плев. окр. По този въпросъ нашия вѣстникъ писа нѣколко пѣти, а, ако редакцията на в. „Б“ намѣрва, че оставянieto на тая линия ще бѣде вѣдна за търговията на Плевенскій и Ловченскій окръзи, нека не мълчи, а излѣзе открито и укаже на лопевинитѣ. Всѣко мълчание, което се прави съ задни цѣли, е прѣстѣпно.

Не е виновенъ, така сѣщо г-нъ Г. Д. Великовъ, Плев. окр. управителъ, и въ това, че гарата е отъ града 1 1/2 километра, а не 4 км., както съобщава в. „Б“. Всѣки знае, че най-на-

прѣдъ бѣше опрѣдѣлено за строение на гарата друго мѣсто, при бабинъ Данинъ геранъ, което дѣйствително отстои 4 км. вѣнъ отъ града. Въследствие на това се породѣ въроса за гарата и се почнахъ ходатайства за направата на гарата по близо до града, или при Бейскія баиръ, или при гробищата. Взема се рѣшение да се прѣмѣсти до гробищата, ако на това не прѣчжтъ нѣкакви тѣхнически припятствия. Инициатора на това заявление К. Михайловъ гонѣше задни цѣли, да блѣсне прѣдъ обществото, като доброжелателъ, а въ сѣщность забърка една каша. Когато се взема това рѣшение, поднесе се до министерството на общитѣ сгради едно заявление, подписано съ около 2000 подписи. Знае се, че това заявление станало по желанието на К. Хинковъ, и бѣше носено на подписъ отъ Ф. Костовъ. Послѣдва второ заявление, което разнасяше на подписъ П. Шоповъ, да се моли, щого гарата да не се оставя при сухата чюшма, а на сѣщото мѣсто, като се измѣсти по близо до града съ протяжение отъ Чепенската водѣница на долу. Въ сѣщата смисълъ писа и нашия вѣстникъ, защото намираше това мѣсто за най-подходяще за цѣльта. И министра на общитѣ сгради, независимо отъ разнитѣ комиссии отъ инженери, които бѣхъ командировани да изучатъ прѣдлаганитѣ мѣста за гара, се увѣри, че най-подходящото мѣсто е това при сухата чюшма, като се измѣсти гарата по-близо до града. И вмѣсто да се застрои отъ Чепенската водѣница, както искаха подписавшитѣ заявлението на Шопова, почна се и се застрои отъ Машкарската водѣница къмъ р. Витъ — триста или четирестотинъ метра по далечъ. И въ какво може да се обвинява тукъ г-нъ Великовъ, че билъ прѣнебрежжѣлъ интереситѣ на едно стохилидно население? Немъ града отъ себѣ си прѣдставлява това население? Г-нъ Великовъ ли накара Шопова да пише опова заявление, съ което се молѣше правителството да постави гарата при сухата чюшма, като ѝ приближи по близо до града, и да го носи на подписъ? Какъ г-нъ Великовъ ли внуши на К. Хинковъ идеята да праща Ф. Костовъ да подписва заявление, съ което да се моли правителството да остави гарата подъ сухата чюшма, та да не става нужда да се отчуждава водѣницата му? Засрамѣте си и прѣстанѣте да стоварвате своя грѣхъ другиму! Всичкитѣ тия дѣла сѣ на ваши съмисленници, въ рѣшаванieto на които сте вземали и вий участие. И днесъ имате безсрамieto да обвинявате въ вашитѣ грѣшки единъ дѣятеленъ управителъ, всичкитѣ старания на когото сѣ устрѣмени за доброто на града и окръга!

Ние молимъ инспираторитѣ на в. „Бдителъ“ да вникнжтъ по добръ въ положението на окръга и виджтъ нуждитѣ му. Тогава, вѣрваме, ще съзнажтъ, че, както имаме нужда отъ добри пѣтни съобщения, за да свържимъ селата на окръга едно съ друго, послѣ съ станциитѣ по централната желѣзнопѣтна линия, сѣщо и съ града, така сѣщо имаме нужда да свържимъ и окръга си съ р. Дунава, защото знайно е, че нашитѣ търговци изнасяжтъ своитѣ храни чрѣзъ разнитѣ пристанища по Дунава. Че оставянieto на тая линия ще послужи за развитieto на търговията, за това не сѣществува никакво съмнѣние. Всичкото зло, което може да постигне Плевенъ отъ оставянieto на тая линия — Сомовитѣ — Ясенъ, ще е, че той ще стане единъ търговски центръ въ срѣдата на Сѣверна България. А това зло е желателно по скоро да дойде, защото то ще гарантира бѣдѣщето на Плевенъ.

Нека най-послѣ не се зловиди и на бѣбрицитѣ около пачаврата „Бдителъ“, ако имъ кажемъ,

че само тѣ нѣматъ присърдце интереситѣ на града, защото не сѣ доброжелателитѣ тѣзи, които говорѣтъ това на всѣка крачка, а тѣзи, които дѣйствуватъ безъ да се хвалѣтъ и безъ да очакватъ облаги отъ това. Хвалбитѣ въ случая сѣ такива аларми, които и най малкиятъ вѣтъръ отнася безъ да оставятъ слѣди.

Въ края на първата половина на настоящия мѣсець, подъ прѣдлогъ на маневри, покрай границата на България, Сърбия повика подъ знамената нѣколко призова. Нашето правителство прѣдвидѣ на тия натрупвания на войски на нашитѣ граници неможеше да стои съ сгърнати рѣцѣ. Повикахъ се и у насъ подъ знамена 6 призова отъ Софийската и Бдинска дивизии. Необходимостта изискваше това свикване. Минжлото всѣкога трѣбва да ни служи за ръководител въ бѣдѣта. И ний не трѣбва да го прѣнебрегваме, защото макаръ и да живѣемъ въ добри отношения съ сѣдната намъ братска страна, нѣ тия отношения могатъ да бѣдѣтъ прѣкъснати само въ нѣколко часа и сръбскитѣ войски да нахлуятъ въ границитѣ на България. Това трѣбва да имаме прѣдвидѣ още повече, че съ сѣднитѣ на Сърбия днесъ за днесъ си играе единъ авантюра Миланъ, който е рѣшилъ, както се види, да подкопае трона на сина си. Неговитѣ наздравии и заканвания, както на изложбата въ Врня, така и при закриването на скупщината въ Нишъ, сѣ отъ естество да ни всѣватъ опасения отъ една близка война. Не е скрито, че Миланъ не притежава качествата ни на главнокомандующъ, нито на човѣкъ разуменъ, защото всичкитѣ му дѣйствия сѣ съ глупави изходи. У него нѣма обмислени планове за дѣйствия, а има авантюристически дѣйствия. И именно глупавината и безразсѣдливостта на този човѣкъ, който за нещастие на Сърбия, е направлявалъ и днесъ направлява нейнитѣ сѣдбини, сѣ причината на днешното упаднало състояние на Сърбия въ всѣко отношение. Комедийтѣ, които Миланъ разиграва нѣколко години нарѣдъ въ Сърбия, убихъ съвършено пристига на тая държава, която имаше по друго прѣдначение. За нѣкоя и друга година щастieto на Сърбия се поуемихъ, обаче не за дълго, защото Миланъ и гней се възвръхъ, за да си играе още съ сѣднитѣ на тоя измѣненъ народъ.

Финанситѣ на Сърбия сѣ въ най растроено положение, данъкоплатцитѣ пшкатъ подъ тяжестта на непоносимитѣ данѣци, нѣ това не прѣчи на Милана да свиква подъ знамената запаснитѣ войници, да ги трупа на границата къмъ България, за да си опита още единъ пътъ щастieto. И България, която испита вѣроломството на своитѣ сѣдѣди, не можеше да стои равнодушна и съ сгърнати рѣцѣ прѣдъ едно прѣдизвикателство на главнокомандующия сръбскитѣ войски. Нѣ това въоръжаване на войницитѣ и въ двѣтѣ страни се отразява най злѣ върху финанситѣ и на двѣтѣ. Върето да се харчатъ по нѣколко милиона грѣшни пари, за да се събиратъ

подъ знамена запаситѣ и да се отнематъ отъ семействата работнитѣ сили, не бѣше ли по добрѣ, да се употребихъ тия сумми за други по полезни цѣли? България не може да гледа хладнокръвно на прѣдизвикателствата на Милана, за това и вината всецѣло пада върху послѣдния, който постоянно сѣнува позлатяването на черния кръстъ. Загубитѣ отъ това свикване на войницитѣ подъ знамената е двойна: отъ една страна се обременяватъ бюджетитѣ съ непрѣдвиденитѣ разходи по обдѣржането на свиканитѣ подъ знамена войници и се изоставятъ за прѣвѣждане въ изпълнение сумми рѣшения, а отъ друга се отнематъ работнитѣ сили на семействата.

Че Миланъ е ималъ извѣстни замисли спрямо България, е неоспоримо. Самата нота на великитѣ сили до правителствата въ Сърбия и България, че маневритѣ трѣбва да се извършатъ 50 километра навтрѣ отъ границитѣ и въ двѣтѣ държави доказва това. Нѣ и да е ималъ, България никога нѣмаше да се стрѣсне отъ това, защото тя е научена да отстоява и съ оръжие своитѣ правдени и да запазва своитѣ прѣдѣли отъ хайдушкитѣ нахлувания на вѣроломнитѣ си сѣдѣди, които единъ авантюристъ разиграва по волята си. Отъ отварянето на една война между България и Сърбия, послѣдната ще понесе всичкитѣ послѣдствия отъ нежъ, защото, ако България отстоя прѣдѣди 13 години своитѣ правдини, когато тя не бѣше организирана, както днесъ, то шанса отъ сполука въ днешно врѣме е още по голѣмъ. Нека иматъ сръбитѣ прѣдъ видъ и това обстоятелство, че военнитѣ сили на България въ днешне врѣме сѣ въ петъ пѣти по голѣми отъ ония, съ които тя располагаше въ 1885 година.

МѢСТНИ НОВИНИ

— Най-послѣ Ц. Караивановъ доказа, че е дѣствителенъ герой, за какъвто се прѣпорѣча въ 2-й брой на вѣстника си, като показа своя баба-итлѣкъ върху единъ шестдесетъ годишенъ старецъ — В. Робертовичъ. Идѣте слѣдъ това, та кажете, че редактора на пачаврата „Б.“ не е герой въ истинската смисълъ на думата, когато освѣнъ другитѣ си качества, притежава и чѣрти отъ разбойничество. И този човѣкъ, бившъ учителъ, наставникъ на обществото, на което поднася съ вѣстника си всѣкакви мръсотии, на най-послѣ и съ претенция за търговецъ, върши дѣла отъ които всѣки трѣбва да се гнуся. Ний и другъ пътъ сме имали случая да кажемъ и днесъ го казваме, че Цв. Караивановъ не е нищо друго, освѣнъ единъ уличникъ, единъ вълнодумець, който, като не вижда своитѣ пороци, осѣжда другитѣ и вади сламкитѣ изъ хорскитѣ очи, безъ да махне грѣдата отъ своитѣ. Подвигътъ му спрямо нещастний Робертовичъ напълно доказва, че той е една натура разбойническа, на която липсва само едно: да вземе пушката и да прицѣля пѣтницитѣ и търговцитѣ по друмищата. Друго не може и да се

очаква отъ лице, което по сръдѣ бѣлъ день, безъ да му даде нѣкой нѣкакъвъ поводъ за това бие другитѣ въ присѣтствието на публика. И какво по голѣмо нахалство отъ това да нападнешъ на улицата човѣкъ, още повече единъ старецъ, и да му нанесешъ десетина удара съ бастонъ? Това не е геройство, а нахалство. Това може да извърши човѣкъ безъ отхрана, безъ въспитание, човѣкъ съ скотски инстинкти, човѣкъ съ покварени нрави.

Както ни разправятъ очевидци, г-нъ В. Робертовичъ си е пазарилъ едно пиле, когато Ц. Караивановъ и Ив. Юрдановъ сѣ отивали къмъ пощата. Ц. Караивановъ е казалъ на продавача: „продайте това пиле на този чифутинъ, на този шайгець, да си нахрани чифутчетата“. В. Робертовичъ е казалъ: „така могатъ да говорѣтъ само крушовенскитѣ цигани“, и се оттеглилъ, та сѣднѣлъ на пейката при турското кафене. Слѣдъ малко Ц. Караивановъ и Ив. Юрдановъ се връщатъ. Караивановъ върви и чете вѣстникъ, спира се прѣдъ Робертовичъ и съ високъ гласъ, ужъ, че чете въ вѣстника и му говори: „шайгець, чифутино, вагабонтино, защо си поправи документитѣ бре чифутину“ и други такива оскѣрбителни епитети. Г-нъ Робертовичъ става отъ мѣстото си, като казва, че съ луди хора не може да се расправя и почва да влиза въ вратитѣ на хана, обаче Цв. Караивановъ се спуща върху него съ думитѣ „защо ме псувашъ на майка“ и почва да нанася удари по главата му и да го попържа. Въ това врѣме Ив. Юрдановъ, приготвенъ да подпомага другаря си, въ случай, че нѣкой се яви на помощъ. Робертувичу, е стоялъ на петъ крачки на страна и очаквалъ другаря си да свърши геройскитѣ си подвигъ. Караивановъ слѣдъ като нанесълъ десетина удари на стареца В. Робертовичъ, и като му раскѣрвалъ лѣвата ръка отъ нанесенитѣ удари, върнѣлъ се при другаря си и прѣдоволни, че били единъ боленъ старецъ, продължили пѣти си.

Този е геройскитѣ подвигъ на Цв. Караивановъ, редактора на в. „Вдѣтелъ“, за когото всички хора въ Плъвенъ сѣ лоши, а само той и нѣколкомината му другари сѣ добри. И този човѣкъ, мѣстото на когото е другадѣ, има още смѣлостта да обвинява другитѣ и да сѣе политически развратъ съ своята пачавра. Друго доказателство не трѣбва. Начина, по който се извъртва дѣйствителността, за да се овини В. Робертовичъ най-ясно доказва безочливостта на тѣзи елементи, които търсѣтъ случай по какъвто и да е начинъ да му напакостѣтъ и му зематъ залѣкътъ хлѣбъ отъ устата въ старини. Какво зло е направилъ г-нъ Робертовичъ на тѣзи хора, ний не знаемъ, нѣ злостата имъ е вънъ отъ всѣка граница. Независимо отъ това, че не го оставятъ на мира даже изъ улицата да мине, нѣ не испускатъ случая никога да не го оскѣрбятъ. Като не сполучихъ да отнематъ залѣкътъ му изъ устата съ въпроса за документитѣ му, прибѣгнѣхъ до най-крайната мѣрка — боя. Сега, върваме, сѣ прѣдоволни, че сѣ могли да биѣтъ единъ боленъ ста-

ПОДЛИСТНИКЪ

По жглитѣ, (кюшетата) и избитѣ

(Продължение отъ брой 37).

— Не плачи, Варя! И тебе ще взема съ момиченцето. Ти чу ли? Ния те купихме; нѣма да те остави тебе тука, ласкаво каза Авдотия: — ти искашъ ли да дойдешъ съ насъ?

Вѣето отговоръ Варя се хвърли на пода и почна да цѣлува краката на Авдотия.

— Стани, стани! Ще те чуѣтъ! каза Авдотия.

— Мамо, мамо, веднага заплака Нина, като се оплаки отъ внезапното движение на Варя, нѣ Авдотия побѣра да ѣ успокое съ своитѣ галения и цѣлувки.

Сега, когато тя държеше на колѣнитѣ си любезното дѣте, тя се боеше да ли ще може да го заведе до домътъ си; ще доживѣе ли до денѣтъ, когато ще може да го покаже на баща му и майка му. Тя рѣши оттука да заведе дѣтето право въ домътъ си, да повика докторъ да го прѣгледа, да заобиколи дѣтето съ доволство въ всичко да му купи играчки; добрата Авдотия ще се грижи за него; заедно съ нежъ ще бѣде и Варя. Тя ще ѣ облече веднага въ чисти дрехи, момичето ще вземе другъ видъ; тя ще бѣде съ Нина, а сама тя, която прѣнеси толкова много неприятности, за да ѣ издири, ще ѣ гледа и ще се радва на успѣхътъ си.

Когато съвѣмъ се мръкнѣ въ вагона на третия класъ който отиваше въ Петербургъ, влѣзе Василий като носѣше на ръцѣ Нина, заспала и обвита въ нови дрехи купени отъ Даминичъ; слѣдъ него влѣзе Авдотия, като водѣше за ръка Варя, облечена въ нѣкаква си скъсана дрѣха. Лицето на момичето бѣше весело и радостно.

Като седнѣхъ въ вагона, Авдотия даде на Васка още три баноноти по сто рубли, като му каза, че

слѣдъ четири дни ще дойде при Агафия, за да вземе книгата, която е нужна за Варя и че тамъ ще е необходимо да бѣде и той; че тя ще му донесе подарѣкъ отъ господаря—купецъ, а сега направо отъ гарата, тя ще отиде при познатата си готвачка, тамъ ще прѣнощува и на утрѣнъта ще заведе дѣтето и Варя.

Васка зарадвавъ отъ толкова много дадени пари, самъ бѣше драгъ по скоро да се освободи отъ своя товаръ.

XII

Минж повече отъ недѣля, откато София Петровна доведе Нина у домътъ си; първитѣ дни момиченцето бѣше съвършено болно и докторъ Петровъ, който ѣ наглеждаше всѣки денъ, увѣряваше София Петровна, че не е болна отъ нѣкаква сериозна болѣстъ, и че нейната болѣстъ е вслѣдствие не доброто гледане и храна. Тя прѣлича на едно цѣвѣе отъ топликъ, за което трѣбва да наглеждатъ лица знаещи да го пазѣтъ, а въ противенъ случай, то ще погине и София Петровна виждаше сама, че доктора бѣше правъ, като говорѣше това. Почти половингодишното стоеие на Нина въ таква ужасни рѣцѣ, указа най-погубното дѣйствие на нейния крѣхкъ организъмъ. Не единъ пътъ се случва на София Петровна да забѣлѣжи, когато вече, по нейното мѣние, Нина дойде на себе си и стана пакъ такова здраво и розово момиченце, както бѣше по-рано, че тя при най малкия вѣкъ или тропотъ въ стаята, трѣпваше съ цѣлото си тѣло, хвърляше всичкитѣ си играчки и се стараеше да се скрие пѣйде. Два пѣти даже се случи, че бѣдното дѣте по сръдѣ ношъ се събуждаше съ вѣкъ и плачъ и София Петровна съ голѣмъ трудъ успѣваше да успокое дѣтето и да го увѣри, че нѣма вече тази зла баба, у която тя живѣеше.

Сега Варя бѣше неразлучна съ Нина, тя слѣдѣше за нежъ, играеше, тичаше по стаята съ нежъ угаждаше най-малкитѣ ѣ желаня, така че Варя бѣше необ-

ходима за Нина. Варя станѣ съвършено друга; въ чисто манистено облекло, бѣла прѣтилка, обулата се показваше съвѣмъ не такава лоша и гърбата, както бѣше по-рано: цѣвѣтъ на лицето ѣ вѣето черно-зеленъ стана матово-тъменъ. Въ чернитѣ ѣ голѣми очи вѣето всѣкогашний страхъ се отразяваше сега доволство и щастие. Съ каква неискана радостъ тя, като седѣше на столъ около постелката, на която спѣше малката Нина, чакаше нейното пробуждане, нарѣждаше на столчето любимитѣ играчки на дѣтето? Нина се събуждаше и като виждаше при себе си Варя, радостно ѣ се усмихваше и протегаше ѣ своитѣ малки нѣжни ръчички. Варя ѣ вземаше на ръцѣ, дохождаше София Петровна и се начеваше денѣтъ, пѣленъ съ радостъ за всичкитѣ—трѣтъ.

Още само една недѣля и Нина ще види баща си и майка си. София Петровна се рѣши да устрои тази срѣща не така просто, толкосъ повече че и Рождество Христова бѣше рождениенъ денъ на Нина; той се празнуваше у тѣхъ съ голѣмо тържество.

Като посѣщаваше Олшани, София Петровна увѣряваше Петра Сергеевича и Анна Николаевна, че ще намѣри слѣдитѣ, по които непрѣмѣнно ще намѣри Нина, нѣ за това е погрѣбно врѣме; трѣбва да чакатъ радостни вѣсти. . . . На това Петръ Сергеевичъ само тържовно поклѣташе глава и дълбоко въздишаше: той бѣше вече изгубилъ всѣка надѣжда да види своето сѣпно дѣте. Анна Николаевна на самъ не прѣставаше да плаче, като се упрѣкаваше за своето лекомислие, съ което тя се отнасяше къмъ своето дѣте.

Каква грамадна жертва тя принесе на тѣзи пикники и вечеринки! Съ какво ще може тя да поправи и възнагради тази погрѣшка, която тя направи, като довърши своето дѣте на чужда жена, отъ която изискваше внимателно да го гледа, когато тя, неговата майка го остави заради суетнитѣ удоволствия. Не е ли достойна подобна майка за най-голѣмото порицание? На ни-

рецъ. Извъртанятия на „Б.“, че ужъ В. Робертовичъ е нанесъл побой на Караиванова сж аларми, на които никой не трѣбва да вѣрва, като се знае, кой е Ц. Караивановъ. Не е Робертовичъ уличния певачъ, който отбѣгва всѣкакви спрѣчквания, както и въ случая, а Ц. Караивановъ, който никога не го оставя на мира. Колкото се отнася до заключаването на Робертовича по нуждниците отъ учениците е една перфидна измислица, пакъ съ цѣль да му се напакостятъ. И министерството на Н. Просвѣщение не трѣбва да испуска изъ прѣдъ видъ и това, че скандала е приготвенъ за да бѣде уволненъ Робертовичъ, която цѣль се прѣслѣдва отъ двѣ години насамъ отъ нашите казълбаши.

— До скоро врѣме слушахме отзиви за сплотяването на всички либерални фракции въ едно и за организирането на една силна либерална фракция, обаче отъ нѣкое врѣме насамъ опозиционните органи на разните фракции почнаха да се хапятъ едни други. „Свобода“ не испусна случая да ожиле радославистите, обаче и органа на сопаджитѣ имъ отговори съ сжия езикъ. Четѣте в. „Народни Права“ брой 101, стр. 3, колана втора и ще видѣте каква борба се води и по какъвъ начинъ се отговаря. Догдѣто правителството бѣше лоше, сега слѣдъ неудачата въ изборите, почнаха да се ритатъ единъ други и да си изваждатъ кирливите ризи на пазаръ. Петковъ е лошъ за Радославова и обратното, пъкъ и в. „България“ не испусна отъ своя страна удобния моментъ да пинсинуира срѣщу славния шевъ на сопаджитѣ. Това се и очакваше.

Още на врѣмето, когато се повдигна въпроса за сплотяването, ний казахме, че то не ще се осмѣсти, защото прѣди всичко водителите на разните либерални фракции ще почнатъ да интригуватъ единъ срѣщу други и ще се стрѣмватъ да се наддѣлватъ. Това се оправда, и трѣбваше само единъ случай, за да се почне атаката. Случая не закѣснѣ. Неудачата повдигна злѣщата на шефове и въ колоните на органите даде се просторъ на частните имъ дертове. Сега всѣки ще ги види кои сж и що сж.

— Нашия събратъ „Бдител“, когото не сме закачили повече отъ два мѣсеца, не се е оставилъ отъ стария си занаятъ музизверлика, като занаятъ на старъ вкоравилъ злодѣецъ. Че окр. съвѣтъ направилъ измѣнение въ състава на комиссията, това било знамение на врѣмето, това показвало безсилието на партията ни. Ние ще ги успокоимъ. Ако е станало промѣнка, това е естествено нѣщо и е станало по едно споразумѣние, което най малко ще прѣнесе полза на казълбашитѣ. Нека знайтъ, че онѣзи които сж напустили комиссията нѣматъ толкова нужда нето отъ защита имъ, нето отъ поддръжката имъ; защото тѣ нѣматъ нужда отъ джеки, не могатъ да правятъ фалшиви квитанции, каквито е правилъ Хар. Караивановъ, скромния братъ на редактора на „Бдител“, Ц. Караивановъ.

— Отъ Русе получихме дописка, въ която

каждѣ вече като не отивахъ, тѣ прѣкарвахъ дългитѣ вечери двамата, като си спомняхъ най-малките подробности за своята Нина и по такъвъ начинъ се измѣчваше. Петръ Сергевичъ, макаръ и да се бѣше поправилъ съ всѣмъ, нѣ тѣгата не го напушаше.

Дойдохъ и празниците Рождество Христово. Двѣ години подъ редъ въ тѣзи дни Петръ Сергевичъ се възвръщаше отъ служба, правѣше покушки, грижеше се, говорѣше и на самия денъ Рождество устрояване елка, украсена съ разни фенерчета, захарни бомбони и играчки; повикваше отъ съседите нѣколко малки дѣца, които пѣехъ и играехъ около елхата, а Нина плѣскаше съ рѣцѣ и въсторжено извикваше; и тѣзи минути за Петръ Сергевичъ бѣхъ най-сжипните минути на живота му. Въ седемъ часѣтъ Нина занасяхъ да спи, а на дѣцата давахъ връзки, въ които се намирахъ захаръ, играчки, кърпи и чипици и ги испрацахъ по домовете имъ.

— Сега нѣма за кого да устроява елка . . . „Може би тя не сжествува на свѣта“, казваше си Петръ Сергевичъ, и като увисваше на долу глава, ходѣше изъ стаята.

Колко пжти Анна Николаевна отиваше при София Петровна и получаваше отъ Авдотия единъ отговоръ: „нѣма жъ дома: у васъ отиде“, нѣ като си връщаше и распитваше, узнаваше, че София Петровна всѣмъ не е дохождала. Анна Николаевна отдаваше това на проста случайностъ и не се обиждаше. А между това, туй не бѣше случайностъ: София Петровна въ послѣдните дни прѣдъ Рождество Христово излизаше сутрина рано и се връщаше частъ въ шесть вечерѣта. Тя ходѣше по магазините и купуваше, което и бѣше потребно, ходѣше при крѣиторите, нѣколко пжти ходи при Агафия, занесе имъ цѣла кошница разни правизии, обдари всичките нещастни жилици на избите. На нѣкои подари дрѣхѣ; за бѣдната перачка Матрена, която Агафия пждѣше за неисплащане наема, заплати за три мѣсеца

то между другото се расправя за нѣкой похождение на Ст. Коларовъ, които е правилъ до много видни лица, за да моли за регистрирането на дружество „Нива“. Въ слѣдующий брой ще отбѣлѣжимъ нѣщо, както и за особенното расположение на г-нѣ прѣдседателя на ашпалсията къмъ това дружество. Когато се ликвидира, тогава ще видиме какъ ще му излѣзе края. Сега г. Топковъ не ще идва да прави ревизии.

— Дѣлото на банкерите, което бѣше насрочено за 18 т. м. пакъ е отложено. До сега има похарчени повече отъ 4000 лева. Ще бѣде добръ, ако се зематъ мѣрки и се свърши, за да не се обрѣмва хазната съ толкова много разности, особено когато се знае, че отъ тѣзи банкери, нѣма да се земе ни една стотинка.

— За директоръ, при мѣстното 4-кл. дѣвическо училище е назначенъ г. Ботю Султановъ, бившъ до сега такъвъ въ V кл. мажко учил. на мѣстото на когото е назначенъ г. Шишмановъ, който е вече пристигналъ и заелъ длѣжността си. г. Стрѣзовъ остава само учителъ при сжщото дѣвическо училище.

— Шведския Майоръ, за когото бѣхъ писали Софийските вѣстници, че ще идва и въ Плѣвентъ, идва и замина за Романия. Отъ прѣгледа който е направилъ, особено по стрѣлбата на нашата войска тукъ, останалъ прѣдоволенъ.

— Минхлата недѣля пропуснахме да съобщиме, че г. Гунчовъ, п. Прокурора при мѣстния окр. сѣдъ, се е вѣнчалъ съ г-ца Яранова. Нашиятъ сърдечни поздравления и благопожелания на младите.

— Днесъ, сжщо се извършва свадбения обрядъ на Н. Кръстановъ, адвокатъ въ Плѣвентъ и г-ца Цв. Станчева, учителка отъ нѣколко години въ градътъ ни. Нашиятъ поздравления на младите.

— Отъ мѣсецъ и половина нѣмаме дѣждъ. Всичко е изсжхнало. Това дава възможностъ, щото да се прибератъ мамулитѣ въобще, недобраните произведения.

— На 8 того, по случай именний денъ на Н. Ц. Височество отъ страна на кметството е отпратена слѣдующата поздравителна телеграма:

Евксинградъ.

Нейно Царско Височество Мария Луиза Княгиня Българска.

Днесъ като празнуваме именний Ви денъ, честитѣ се считамъ да поднесъ прѣдъ стѣпите на Ваше Царско Височество отъ моя страна, отъ страна на съвѣтниците и Плѣв. граждани, нашиятъ искрени чувства на вѣроподаничество, поздравление и благопожелания за здравие и дългодѣйствие на Ваше Царско Височество Господаря и Августейшия Ви домъ, като молимъ Всевишния да Ви благослови за щастливо царуване на български прѣстолъ за слава и успѣхъ на България въ всѣко отношение.

Кметъ: Хр. Данаиловъ.

напрѣдъ, като се се задѣлжи да заплаща всѣки мѣсецъ за нейния жгълъ; освѣтъ това тя и даде топли дрехи и пари, така щото Матрена още на другия денъ можа да отиде на работа.

При срѣщата си съ Васка тя му прѣдложи да напусне скитническия празденъ животъ и да се заложи макаръ съ търговия, като му обѣщаваше да му помогне въ всичко, нѣ на всичко това Васка, като махна съ рѣзка, каза:

— Да не говоримъ за невъзможното, — ще се измѣхъ. Нѣ София Петровна, която продължаваше да се нарича въ избите Авдотия, събщи му, че на него имѣ въ банката има вложени пари, отъ които всѣки мѣсецъ да взема по петнадесетъ рубли, а на Рождество и Пасха по двадесетъ и петъ.

— Значи, азъ сѣмъ въ пенсия? попита той весело.

— Да! А това за празника ти прати господарката и Авдотия му подаде единъ сребренъ часовникъ съ дълга сребърна верижка.

Всичките жилици на избата обкржжихъ Васка, като желяехъ да се понарадаватъ на подарѣтъ и макаръ единъ пжтъ само да поддръжатъ въ рѣцѣтъ си сребрния часовникъ.

Сега Васка бѣше облечена, като франтъ въ хубаво палто съ астраганина яка и такава шапка. Новата кхса дрѣха му седѣше добръ и го прѣдставляваше за знатенъ човѣкъ. Сега Васка въ избите се считаше за господаръ и му казвахъ не Васка, а Василий Димитровичъ.

Прѣдъ празника Авдотия ходи и въ Апраксина жгълъ у Николаевна и тукъ занесе цѣла кошница на дѣцата на Николаевна и Степанида; въ тази кошница имаше разни играчки, сладкиши, аниста, платъ на дѣцата даже и на Степанида и Николаевна, не забрави тя така сжщо и „Принцесата“ и стареца; всичките ги подари за празника.

Тукъ Авдотия имъ разказа за изгубването на

На тая телеграма кметството е получило слѣдующий отговоръ.

Плѣвентъ

Кмету.

Н. Ц. В. сърдечно благодари за поздравленията и благопожеланията, които ѝ поднасятъ отъ Ваше име и отъ страна на населението по случай тезоименний денъ.

Почетна дама: Петрова.

— Една нещастна случка на Н. Ц. В. Княгинята. Спорѣдъ както съобщаватъ Варненските вѣстници, Н. Ц. Височество Княгинята на 5-й того щастливо се избавила отъ една неминуема катастрофа: Олизайки низъ бърдото задъ „Траката“ къмъ Сандровския дворецъ, конетѣ, които возили калаяската ѝ, се подплашихъ, а желѣзната затѣгалка на калаяската се счушила и калаяската съ вихрова бързина се спуснала низъ бърдото. За щастие, насрѣща идялъ единъ Варненски файтонджия, който скочилъ и съ юнашката си сила задържалъ хвърчащите почти княжески коня и така прѣдотвратилъ катастрофата.

В.Т.В.

ИЗЪ НАУКАТА.

— Апаратъ за съживяване мнимо-умрѣли. — 1. Гарничъ Гарницкий, по народностъ русинъ, който по настоящемъ живѣе въ Парижъ, изнамѣрилъ единъ апаратъ за съживяване закопани отъ летарически сънъ. Механизма на този апаратъ можалъ да се движи при най-малко мръдване отъ закопания въ гроба; при такова движение вхтрѣ въ гроба тосъ-часъ влизало свѣтлина и надъ гроба се издигалъ флагъ и почвалъ да звони звънецъ. Този апаратъ не допушалъ да излизатъ изъ гроба врѣдителни газове, можалъ да се мѣсти на много гробове — да се туря и вади безъ да става нужда да се разваля или открива гроба. Апарата е одобренъ отъ хигиеническото общество въ Парижъ.

— Лампа Никкона. — Американецъ Никонъ изнамѣрилъ една доста забѣлѣжителна лампа. Тя се състои отъ една проста херметическа добръ запущена стѣкленица безъ въздухъ, въ която е туренъ химически съставъ, който има свойството да свѣти до това врѣме, до гдѣто въ лампата не влѣзе въздухъ. Такава лампа, по думите на вѣстника, можела да се носи и въ джебъ, тѣй като нейната свѣтлина отъ топлината не се разваляла. Сжщинското достоинство на тази лампа се заключава въ това, че за нея не трѣбва ни газъ, ни бензинъ, ни други горящи вещества.

— Какво е потребно за продължение на живота. — Английски дръръ Джемсъ Соперъ въ Бирмингамъ прочелъ не отдавна една лекция за това какви правила трѣбва да слѣдваме, за да прѣживѣмъ повече години. Тѣзи правила сж 17:

1) Спи осемъ часа

2) Прозореца на спалнята да е отворенъ цѣла нощъ.

4) Крѣвата никакъ не допирай до стѣнитѣ.

5) Никога не сѣдай въ студена ванна; во-

дѣтето и какъ то била намѣрено. Жинитѣ плакахъ съ гласъ, като слушахъ разказа ѝ; тѣ жъ назовавахъ съ най-ласкателните имена, а „Принцесата“, станъ на колѣнитѣ прѣдъ нея и издекламира нѣкакъвъ си монологъ който разсмѣ всички. Велики благославахъ Авдотия за тази радостъ, която тя е доставила на родителите, като намѣри дѣтето и за донесените подарѣци, нѣ никой не се усѣти, че прѣдъ тѣхъ не стои нѣкаква си проста жена, нѣкогашната ужъ кухарка Авдотия, а жената на бившия професоръ — София Петровна Лицкая.

XIII.

Дойде най-послѣ и Рождество Христово. По улиците вече запалихъ фенерите, въ много прозорци свѣтѣхъ украсени съ финерчета елки. Въ нѣкои се забѣлѣваше особена грижливостъ, всѣкий чувствуваше, че настава голѣмъ празникъ и го отбѣлѣваше, кой съ каквото можеше. София Петровна отъ самата още сутрина се намѣрваше въ нѣкаква си агитация; тя отиваше при Авдотия, даваше ѝ наставления, какво и какъ да го приготви и даде, ту отиваше въ стаята, която вѣсто спалия бѣше обрѣхъта на дѣтска стая. Тука тя вземаше на колѣнитѣ Нина. Милваше ѝ, галеше ѝ, цѣлуваше ѝ, и обѣща ѝ се, че сега вече ще ѝ покаже баща ѝ и майка ѝ, а сжщеррѣмеено ще ѝ даде много играчки, ако тя играе тихо съ Варя.

София Петровна имаше много знакоми, нѣ тя отъ тѣхъ повика на вечера само Олшини, докторъ Петровъ и Николай Николаевичъ Нелидовъ, приятель на нейния мажъ. Нелидовъ бѣше човѣкъ прѣминѣлъ, болничавъ и еднокъ и съ доста добро положение, той участвуваше въ всичките почти благотворителни учреждения и бѣше човѣкъ съ добра душа и съ съчувствено сърдце къмъ всѣко добро дѣло.

Въ седемъ часѣтъ вечерѣта всичките гости дойдохъ и бѣхъ поканени въ стаята за ѣдене, гдѣто на часа смѣхъщата се отъ радостъ Авдотия донесе самовара.

(Слѣдва).

дата да има температура, колкото има тѣлото.

6) Прѣди ядение прави расходка.

7) Не яжъ много мѣсо и при това употребявай го само въ добръ прѣварено.

8) Не пий млѣко.

9) Яжъ повече тѣсто, за да ти храни тѣзи клѣтки, които унищожаватъ задориша на болѣститѣ.

10) Отбѣгвай отъ спиртливитѣ питиета, които повреждатъ тѣзи клѣтки.

11) Прави всѣки день физически упражнениа на чистъ въздухъ.

12) Не дръжъ въ стаята си животни, които лесно принасятъ заразителнитѣ болѣсти.

13) Ако ти е възможно, живѣй на село.

14) Промѣнай занятieto си.

15) Отпущай си по малко, но по често почивка.

16) Имай мѣрка на честолубието си и

17) Владѣй темперамента си. Щомъ упатишъ всичкитѣ тѣзи 17 пункта, то по мнѣнието на Сопера, можешъ да достигнешъ до твърдѣ прѣклонна възраст.

(сп. Вѣра и Разумъ)

ИЗЪ ВѢСТНИЦИТѢ.

Защо трѣбва да осигоряваме живота си?

(Продължение отъ брой 37)

Осигуряването не е спечелено право на отделни личности, то е общо добро за всички и е една неотклонима необходимостъ; то е нашата длъжностъ спрямо обществото, спрямо челядта, спрямо насъ самитѣ. Но кому се то налага? Безъ съмнѣние на всѣки мъжъ, на всѣка жена, чийто животъ има или могълъ би йоще да има парична стойностъ за нѣкое друго лице. Къмъ тѣхъ се прибавятъ и лицата, които сега приживѣ на ония години могатъ да си спечелватъ прѣхранната, а сѣтне би могли да оставатъ безъ достатъчни срѣдства за подържане на живота си. Отъ това се вижда, че необходимостта за осигуряване се простира до долкова, до колкото и отношенията въ човѣшкия животъ сж подложени на измѣнения. Освободени отъ тая погрѣбностъ сж малко, това сж на пръвъ погледъ богатитѣ. Ала щастieto е като стѣклото: едното и другото лесно се счупва! Та за това човѣкъ не трѣба никога да пропуща да вземе мѣрките си срѣщу загубване или ощетяване. При това и самия богаташъ, който управлява самъ имота си прѣдставлява лично голѣма стойностъ, който би трѣбало чрѣзъ осигуряването, да се прѣдаде понататѣкъ.

Единичкитѣ, за които нѣма нужда да се осигуряватъ, сж ония бѣздѣлници търтеи, чието изчезване измежду обществото не оставя никаква празнина. Отъ тѣхъ, разбира се, никой не може да иска да се осигурятъ. Осигуряването има значение за бацитѣ, които печелитъ хлѣба за себе и за домашнитѣ си; за майкитѣ, нестовното домакинстване на които струва толкова на мъжа, колкото и работата на тоя; за търговеца, чието умиране може да поврѣди работитѣ и на съдружницитѣ му; за длъжника, комуто трѣбва време да плати дълга си; за младия мъжъ, за младата жена, които за сега изваждатъ добри приходи и мислитъ да си приготвятъ въ бѣднѣщето день на почивка; за сѣкиго, който спрямо други или спрямо самъ себе си се е задължилъ парично. Къмъ тия може да се оправя покана за осигуряване. Закона на длъжността е нумолимъ и не допуца извинението: „сега нѣмамъ време“. За отделнитѣ лица нещастествува питанье: „можели“ и „трѣба ли да се осигоря“? а съвсѣмъ противното: има ли уважителна причина, за да се не осигоря? „Да ли може да се приеме, че съмъ до некаждѣ освободенъ отъ тая длъжностъ“? „Да ли щастieto и богатството ми сж тѣй голѣми и тѣй закрѣпени, че не може да се постигне зло“? На подобни питання не може да се не отговори съ не и да се не признае, че отлагането е прѣстѣпление. Въ вътрѣшността си човѣкъ осѣща, че трѣбва да се осигури и то чась по скоро. Който отлага да изпълни длъжността си, пропуща я, а за тоя, който съзнава както трѣбва, отговорността, никаква жертва не е прѣголѣма, когато иска да ѝ изпълни.

в. „Бюлетинъ“.

ОБЯВЛЕНИЯ.

Обявявамъ, че продавамъ единъ дворъ вътре съ три къщи въ гр. Плѣвень II-й

квар., едно лозе три декара въ Плѣвенскитѣ лозя „Бѣчвата“, една каца за пращина 4 казана, единъ батлакъ 60 ведра и една каца за зели. Жилающитѣ да пригледатъ и купятъ горния имотъ, могатъ да се отнесжтъ до мѣнь въ Плѣвень.

Димитръ Христовъ

Отдѣление за Класната Лотария при
Търговската банка, София.

ПОДКОЛЕКТОРИ

които, по много износи условия желаятъ да се занимаватъ съ прѣпродаването на лозове отъ гарантираната отъ Българското княжество

КЛАСНА ЛОТАРИЯ

на гр. София, да се отнесжтъ до

ТЪРГОВСКАТА БАНКА ВЪ СОФИЯ.

ОРИГИНАЛНИ ЛОЗОВЕ

на гарантираната отъ Българското Княжество Класна Лотария на градъ София, които сжщеврѣменно сж снабдени съ фирмата на завѣдението ни, продаваме по слѣдующитѣ цѣни:

1-Й КЛАСЪ

Цѣль лозъ 10 лева златни	Половинъ лозъ 5 левъ зл.	Четвъртъ лозъ 2 50 лева зл.	Осмина лозъ 1 25 л. златни
-----------------------------	-----------------------------	--------------------------------	-------------------------------

По порѣчки испражмае безплатно и на наши разноски официални планове, придружени съ подробни разяснения.

Отдѣление за Класната Лотария

на
ТЪРГОВСКАТА БАНКА ВЪ СОФИЯ.

Жгѣла на „Буливардъ Дондуковъ“ и улица Лега.

1—5

ПЕЧАТНИЦАТА на Бр. Ст. Бояджиеви въ гр. Плѣвень се нуждае отъ единъ постояненъ словослагателъ

Желающий да яви работата и заплатата си въ кѣсо врѣме.

ОБЯВЛЕНИЕ

Подписаната честь имамъ да извѣстя на Г. г. интересующитѣ се, че продавамъ собствена $\frac{1}{3}$ часть отъ единъ дукянъ находящъ се на улица Александровска подъ № 357 срѣщу паметника, при съсъди: Братия Караиванови и Пѣшо Пановъ. 2) Половинъ бостанъ при водѣницата на Караиванови. Желаящитѣ да ги купятъ, нека се явжтъ за споразумѣние до менъ.

гр. Плѣвень, 19 Юний 1898 г.

Съ почитание:

Парашкева Ив. Крачунова

ИЗВѢСТИЕ

Подписанитѣ, честь имаме да извѣстимъ на почитаеитѣ Госпожи и Господици, че отъ 12-й текущий мѣсецъ отваряме работилница, за шие на дамски и дѣтски горни и долни дрѣхы въ новопостроения дюгенъ задъ Плѣвенската Телеграфо-пощенска станция.

Ще работимъ гарантирана и най износно.

Съ почитание:

Александра Иванова и Рахила Гетова

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕБНИТѢ ПРИСТАВИ.

№ 9877

Извѣстывамъ че 31 день отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний Вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвень слѣдующитѣ недвижими имоти находящи се въ Дисевинското землище а именно:

1) Нива—Ливада, въ мѣстността „Милень кладенецъ“. 80 декара, оцѣнена за 800 лева.

2) Ливада, въ мѣстността „дѣбнишката бара“, 35 декара, оцѣнена за 200 лева.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Ермия Гешовъ отъ с. Дисѣвица и сж ипотекирани на Българската народна Банка за 1000 лева продаватъ се по взисканието на Маринъ Николовъ, отъ гр. Плѣвень за 685 лева и 50. ст. лихвитъ и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 236 на Плѣвенский Окол. Мир Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната оцѣнка на горѣ отъ ипотеканата имъ цѣна.

Разгледжанието книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцелярията ми, гр. Плѣвень, 10 Септември 1898 год.

Дѣло № 1282/97 год.

п. Сждеб. Приставъ: К. Пунджевъ 2—173—2

№ 3505

Извѣстывамъ че 31 день отъ денятъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний Вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвень слѣдующий недвижимъ имотъ а именно:

1) Лозе въ Плѣвенското землище въ мѣстността „Чапра“ отъ 2 декара и 6 ара оцѣнено за 90 лева.

Горний имотъ принадлежи на Димитръ Илиевъ отъ гр. Плѣвень не е заложенъ продава се по взисканието на Хазната за 81 левъ и 90 ст. лихвитъ и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 1496 на Плѣвенский Градский Мировий Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ.

Разгледжанието книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцелярията ми, гр. Плѣвень 21/у 1898 год. Дѣло № 1561/97

Сждеб. Приставъ: Ив. А. Гърковъ. 2—2

№ 4256

Извѣстывамъ че 31 день отъ денятъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний Вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвень слѣдующий недвижимъ имотъ находящи се въ Плѣвенското землище а именно:

1) Половина отъ едно лозе въ мѣстността „Текійский Орманъ“ отъ около 4 декара и 9 ара оцѣнено за 60 лева.

Горний имотъ принадлежи на Гена Шкодрова отъ гр. Плѣвень не е заложенъ продава се по взисканието на Хазната за 58 л. и 34 ст. лихвитъ и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 2375 на Плѣвенский Градский Мировий Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ.

Разгледжанието книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцелярията ми, гр. Плѣвень 18/VI 1898 г. Дѣло № 1004/97 г.

Сждеб. Приставъ: Ив. А. Гърковъ. 2—2

№ 3506

Извѣстывамъ че 31 день отъ денятъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ мѣстний Вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвень слѣдующий недвижимъ имотъ а именно:

1) Два декара отъ едно лозе, състояще отъ 5 декара, Плѣвенското землище, мѣстността „Аладжи чопжа“ оцѣнено за 60 лева.

Горний имотъ принадлежи на Цвѣтанъ Ат. Саджека отъ гр. Плѣвень не е заложенъ продава се по взисканието на Хазната за 52 лева и 65 ст. и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 1473 на Плѣвенский гр. Мировий Сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ.

Разгледжанието книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцелярията ми.

гр. Плѣвень, 21 Май 1898 г. Дѣло № 1555/97 г.

Сждеб. Приставъ: Ив. А. Гърковъ. 2—2

№ 10264

Извѣстывамъ, че 31 день отъ денятъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцелярията ми въ гр. Плѣвень слѣдующий недвижимъ имотъ находящи се въ Рибинското землище, а именно:

1) Нива мѣстността „Гераня“ отъ 21 декаръ и 2 ара оцѣнена за 168 лева; и

2) Нива мѣстността „Езерето“ отъ 8 декара 5 ара за 68 лева.

Горний имотъ принадлежи на покойния Тачо Гешовъ отъ Рибенъ не е заложенъ продава се по взисканието на Пешо Петровъ отъ сѣщото село за 529 лева лихвитъ и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 3407 на плѣвенский окол. мир. сждия.

Наддаването ще почне отъ първоначалната цѣна на горѣ.

Разглежданието книжата и наддаването може да става всѣки присѣственъ день въ канцелярията ми.

гр. Плѣвень, 23 Септември 1898 г. Дѣло № 450/97

1—2 и. д. п. сжд. приставъ: Ив. А. Гърковъ

Печатница на Бр. Ст. Бояджиеви—Плѣвень